

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6805/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623 protiv tuženika UNIQA osiguranje d.d., Zagreb, Planinska 13 A, OIB: 75665455333, kojeg zastupa odvjetnik Marko Rašica iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 8. svibnja 2026. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zamjenika opunomoćenika tuženika, dana 28. svibnja 2026. godine,

presudio je

Nalaže se tuženiku Uniqa osiguranju d.d. platiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje 7.922,03 eura s zateznim kamatama od 23. listopada 2025. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 23. listopada 2025. godine tvrdi da je njegov osiguranik Ivan Leutar stradao u prometnoj nezgodi 7. veljače 2009. godine kojom prilikom je zadobio teške tjelesne ozljede, a protiv odgovornog vozača je podnesena kaznena prijava te je vozilo u kojem je bio osiguranik na dan štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika policom osiguranja od automobilske odgovornosti broj 260063241 te je tužitelj priznao suodgovornost svog osiguranika od 30% zbog pristanka na vožnju s alkoholiziranim vozačem, a njegovom osiguraniku je rješenjem broj 742569 od 28. studenog 2011. godine priznato pravo na invalidsku mirovinu te se poziva na odredbe čl. 162 i 164. Zakona o mirovinskom osiguranju jer je tuženik za prethodna razdoblja isplate invalidske mirovine uredno tužitelju naknadio isplaćene mirovine od 70% i to zadnju za razdoblje od 1. ožujka 2020. do 31. kolovoza 2022. godine od 37.212,02 kn. Za razdoblje od 1. rujna 2022. do 31. kolovoza 2025. godine je tužitelj

isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku pretrpio daljnju štetu po odredbi čl. 161. istog Zakona i to od 11.317,19 eura, što je umanjeno za 30% suodgovornosti 7.922,03 eura i dopisom od 10. rujna 2025. godine pozvao tuženika na uplatu te svote što je on odbio te zahtijeva isplatu 7.922,03 eura s zateznim kamata od podnošenja tužbe do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru tužbi protivi tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu te osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Naime, nije sporno da je Rješenjem tužitelja, Klasa: UP/I141-02/11-01, Urbroj: 341-25-05/3-11-080793, od 28. studenog 2011. godine, osiguraniku tužitelja Ivanu Leutaru priznato pravo na invalidsku mirovinu. Međutim, tuženik u cijelosti osporava osnovanost tužiteljevog regresnog potraživanja s osnove invalidske mirovine navodno isplaćene u razdoblju od 1. rujna 2022. godine do 31. kolovoza 2025. godine u visini od potraživanih 7.922,03 EUR, i to prvenstveno jer je sukladno sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske za odluku u sporu koji pokreće Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje protiv osiguratelja štetnika, radi povrata iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu („Narodne novine“, br. 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14, 155/23, dalje: ZOOP) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u trenutku kada su izvršene pojedine isplate mirovina.

Naime, tužitelj se u tužbi neosnovano poziva na odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“, br. 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21, 119/22) jer u predmetnoj pravnoj stvari upravo ZOOP predstavlja lex specialis koji uređuje odnose između stranaka budući da tuženik predstavlja osiguratelja po obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti.

Odredbama članka 27. st. 1.-3. ZOOP-a propisano je kako je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, pri čemu se stvarnom štetom smatra razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, a koji se sukladno izričitoj zakonskoj odredbi određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Navedeno stajalište potvrđeno je i u sudskoj praksi parničnih sudova u Republici Hrvatskoj, prije svega Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Slijedom navedenog tuženik predlaže Naslovnom sudu tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti kao neosnovan, te naložiti tužitelju naknadu parničnog troška tuženiku, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do dana isplate.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u tužiteljev obračun za predmetno razdoblje od 9. rujna 2025. godine, dopis od 10. rujna 2025., tuženikov dopis od 2. listopada 2025. godine, obavijest o isplati od 7. travnja 2020. godine, zapisnik o očevidu, tužiteljevo rješenje od 28. studenog 2011. godine, i mišljenje stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti od 5. rujna 2011. godine, te nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 23. kolovoza 2011. godine, a brojne presude koje su stranke dostavile nisu posebno obrazlagane kao neodlučne.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Nije prijeporno da je tužitelj osiguranik Ivan Leutar stradao u prometnoj nezgodi 7. veljače 2009. godine kojom prilikom je zadobio teške tjelesne ozljede, a protiv odgovornog vozača je podnesena kaznena prijava te je vozilo u kojem je bio osiguranik na dan štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika policom osiguranja od automobilske odgovornosti broj 260063241 te je tužitelj priznao suodgovornost svog osiguranika od 30% zbog pristanka na vožnju s alkoholiziranim vozačem, a njegovom osiguraniku je rješenjem broj 742569 od 28. studenog 2011. godine priznato pravo na invalidsku mirovinu te da je tuženik za prethodna razdoblja isplate invalidske mirovine uredno tužitelju naknadio isplaćene mirovine od 70% i to zadnju za razdoblje od 1. ožujka 2020. do 31. kolovoza 2022. godine od 37.212,02 kn, dočim je tuženik odbio isplatiti naknadu za utuženo razdoblje.

6. Prijeporni su osnova i visina tužbenog zahtjeva.

7. Sud ocjenjuje da ovdje treba primijeniti odredbu čl. 161, st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/13-119/22), koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete i podnošenja tužbe, sukladno kojem tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve do kraja isplate tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, a sukladno odredbi čl. 162, st. 1. istog Zakona ima pravo na naknadu štete od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpun gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe te primjenom odredbe čl. 164, st. 1. istog Zakona ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovog Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu te je uvidom u zapisnik o očevidu utvrđeno da je tužitelj osiguranik stradao u prometnoj nezgodi 7. veljače 2009. godine kao suvozač, a tuženikov osiguranik koji je upravljao vozilom reg. ozn. ZG 1220-AG je kazneno prijavljen zbog vožnje u alkoholiziranom stanju po čl. 272, st. 1. Kaznenog zakona.

8. Glede osnove i visine tužbenog zahtjeva, ponajprije je prijeporno koji zakon treba primijeniti u ovom postupku. Sud ocjenjuje da treba primijeniti zakon koji je bio u vrijeme kad je tužitelju nastala šteta isplatama invalidske mirovine svom osiguraniku, a to je vrijeme od 1. prosinca 2021. do 31. listopada 2024.. godine te stoga treba primijeniti Zakon o mirovinskom osiguranju (NN 157/13-119/22), jer je isplata invalidske mirovine šteta koja nastaje sukcesivno kako je isplaćivana mjesečno. Također, treba primijeniti ovaj Zakon kao poseban u odnosu na sve druge zakone koji su opći poput Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23) i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05-155/23), jer je upravo ovim posebnim propisom zakonodavac propisao što je i kolika je tužiteljeva šteta, tj. štetnikova obveza naknade štete u odnosu na isplaćene invalidske mirovine.

9. Stoga po odredbi čl. 161, st. 2, toč.1. Zakona o mirovinskom osiguranju tužitelj ima pravo na naknadu stvarne štete isplaćene invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje svom osiguraniku po pravomoćnom rješenju u navedenom razdoblju u punoj svoti. Još je osnovnim Zakonom o mirovinskom osiguranju (NN 157/13), tužitelj imao pravo zahtijevati naknadu ukupne svote novčanih davanja

isplaćenih na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu i naknade za tjelesno oštećenje, a odredbom čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama istog Zakona (NN 115/18), samo je razrađeno ovo pravo tužiteljevo u odnosu na isplaćene invalidske i obiteljske mirovine te naknade za tjelesno oštećenje, upravo kako bi se izbjeglo ovakvo tuženikovo tumačenje da treba primijeniti propise poput Zakona o obveznim osiguranjima u prometu i Zakona o obveznim odnosima glede osnova tužbenog zahtjeva u odnosu na poseban propis tj. Zakon o mirovinskom osiguranju.

10. Pri tomu je sud uzeo u obzir i odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-x 388/2018-2 od 25. kolovoza 2020., Rev-12/2022-2 od 12. siječnja 2022. godine, Revd-949/2021-2 od 16. ožujka 2021. godine, Rev 850/2022-3 od 25. listopada 2022. godine, koji se odnose na razdoblja prije 2019. godine. Točno je dakle da je u tim odlukama izraženo pravno shvaćanje o primjeni odredbi čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, sukladno kojem tužitelj ima pravo na razmjerni iznos mirovine oštećene osobe kao stvarnu štetu, što je i logično, jer se u svim tim postupcima to odnosi na isplatu invalidske mirovine za razdoblja prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18). No, ovdje je riječ o isplati invalidske mirovine za razdoblje od 1. rujna 2022. do 31. kolovoza 2025. godine, kada je na snazi bila odredba čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18), tj. odredba čl. 161, st. 2. Zakona o mirovinskom osiguranju, sukladno kojem tužitelju pripada pravo na naknadu stvarne štete koja obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja tj. ovdje priznatog prava na invalidsku mirovinu i naknade za tjelesno oštećenje u punoj svoti dok traje isplata invalidske mirovine i te naknade, bez obzira je li tužiteljev osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na starosnu mirovinu te slijedom toga ova odredba čl. 41, Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18) jest kasniji propis koji derogira raniji, kao što je i poseban propis koji derogira opći, a u oba slučaja je raniji i opći propis upravo odredba čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima o prometu.

11. Stoga sud ocjenjuje da tužitelj za predmetno utuženo razdoblje ima pravo zahtijevati naknadu štete u ukupno svoti isplaćene invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje svom osiguraniku Ivanu Leutaru te u dvojbi između dva propisa tj. Zakona o mirovinskom osiguranju i Zakona o obveznim osiguranjima u prometu je sud primijenio odredbu čl. 41. Zakona o izmjenama i dopunama, Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 115/18) te je tako utvrđena osnova tužbenog zahtjeva.

12. Glede visine tužbenog zahtjeva, tužitelj ju je utvrdio sukladno odredbi čl.5. i čl.104. te čl. 141.st.1. i čl.145. st.2. točka 1. Zakona o mirovinskom osiguranju te je ovaj obračun primjenom odredbe čl.159. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09-110/21), u svezi s odredbom čl. 230. st.1. Zakona o parničnom postupku predstavlja javnu ispravu, a tuženi je može osporavati po odredbi čl.230.st.3. Zakona o parničnom postupku, ali nije predložio dokaze o tomu te sud nema razloga posumnjati i postupati po odredbi čl.230.st.4. Zakona o parničnom postupku (Rev-x 1277/15-2, Rev-x 456/14-2, Rev-x 827/15-2, Rev-x 1000/12-2, Revt 139/16-2), pa je utvrđeno uvidom u tužiteljevu potvrdu od 9. rujna 2025. godine da je tužitelj isplatio svom osiguraniku invalidske mirovine u utuženom razdoblju u ukupnoj svoti od

Poslovni broj: P-6805/2025-9

11.317,19 eur, što je umanjio za 30% priznate nesporne suodgovornosti i to konačno iznosi 7.922,03 eura.

13. U odnosu na zatezne kamate, ovdje treba primijeniti odredbu čl. 165, st. 3. Zakona o mirovinskom osiguranju, te je uvidom u odštetni zahtjev utvrđeno da je napisan 10. rujna 2025. godine, a uvidom u tuženikovu odluku o odštetnom zahtjevu od 2. listopada 2025. godine je utvrđeno da se odnosi na tužiteljev zahtjev od 17. rujna 2025. godine, koji je zaprimljen 19. rujna 2025. godine, dočim tužitelj nije priložio dostavnicu ni potvrdu o preporučenoj pošiljci te sud ocjenjuje da tuženik je zaprimio ovaj odštetni zahtjev 19. rujna 2025. godine s obzirom na opće poznato trajanje dostave takvih pošiljaka pa zakonski rok od 15 dana istječe 4. listopada 2025. godine, no kako tužitelj zahtjeva zatezne kamate od 23. listopada 2025. godine tako je i dosuđeno.

14. Stopa zateznih kamata je određena sukladno odredbi čl. 29, st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05-155/23).

U Zagrebu, dana 28. svibnja 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- tužitelju
- opunomoćeniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-87d0e**

Kontrolni broj: **013a8-ac8dd-845cc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.